

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1861-12-01)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1861-12-01)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 62. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010060.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Aften, 1. December 1861.

Heed i Hovedet af Snue og Hoste, sidder jeg her, oven-paa Frue Thomsens tilsyneladende Velbefindende og lykkelige Forlovelse for at lade et lille Budskab gaa til Nørregade.¹ Kunde De høre, at min Røst var fæel? Kunde De see, at Snuen drev Blodet til Hovedet? Kunde De mærke, at jeg var nervøes og ikke kunde lade være at lee af Mantzius' forlibte Øine? Men det gjør ikke noget. Publicum morer sig allerbedst ved privat Comedie og ved, at man lader dem kigge lidt bag Masken. Nu kommer det an paa, om jeg ikke faaer Skjænd af Dem, eller af „den grimme Ælling“, eller af den dybsindige Petersen,² eller af Cosmus³ for min Lystighed; dog alle disse Herrers Dom er vel færdig fra Hverdagsforestillingerne [;] om Søndagen gaaer de vel i Kirke og ikke i Theatret. Cosmus er jo slet ikke saa gal, som han kunde være. Hans Dom om Hagbarth og Signe er næsten min egen. Det er ret betegnende for alle disse Herrers Ungdom, at ikke Een af dem nævnte Md. Holsts Fremstilling af Signe, noget af det Smukkeste jeg har seet paa vor Scene.⁴ Der hører virkelig en Deel Fromhed og Resignation til at være Skuespillerinde, naar man ret betænker, hvor hurtig Alt er glemt, og endda misunder man os ofte Øieblikkets Paa-skjønnelse. I et sort Øieblik kunde man fristes til at græde over Bifaldet og lee over Dadlen, men i Aften er jeg ikke trist i Sindet og vil hverken græde over det Ene eller det Andet. Der er i Grunden noget comisk i, at en lille Borgerpiges Fremstilling af Signe sætter saa mange Penne i Bevægelse for at fortælle hende og os Andre, at den hele Fremstilling ikke er et Pennestrøg værd. ...

Kommer De til M[artensen] paa Torsdag? Jeg saae saa gjerne, at De kom. M. ønsker virkelig at tælle Dem blandt sine Venner. Stød ham ikke tilbage! Dog det behøver jeg ikke at bede Dem om. De har været saa elskværdig at nærme Dem ham paa en saa smuk Maade. Han s. 63trænger til Venner, og jeg er baade Dem og ham taknemmelig for, at de mødes. Jeg vil aabenhjertig tilstaae, at jeg heri seer fra begge Sider en Hengivenhed mod mig. Er dette en Indbildskhed af mig? Jeg skylder ham og Dem saa meget, at jeg glæder mig ved at faae Gjælden forøget.

Vil De bringe Vedel min Lykønskning. Jeg har besluttet, naar jeg engang seer hans Hustru, at jeg vil synes godt om hende.¹ Giid hun blot ikke vil see paa mig med mistroiske Øine. Jeg vil gjerne slutte mig til Deres Venner til Tak for, at De slutter Dem til mine.

Prøverne i Slutningen af Ugen er ikke paa Slavinden, men paa Ninon. Tonietta kommer vist først.² Det er et Løfte til Hertz, som jeg maa holde. Jeg saae i Aften et Glimt af ham paa Theatret, han saae saa glad og lykkelig ud. Ak, det er deiligt at see nogen, der seer lykkelig ud!

Og nu Godnat, min kjære Ven! Moer Dem godt hos „de Nygifte“,³ og tænk med Venlighed paa Deres

taknemmelig hengivne
Veninde.